

'No cure no pay' is wel degelijk mogelijk via procesfinanciering

Het no cure no pay-verbod voor advocaten was recent prominent aan de orde in deze krant. Op 27 maart naar aanleiding van de evaluatie van de proef met het beperkt toestaan van no cure no pay voor letselschadeadvocaten en op 28 en 29 vanwege vermeende omzeiling van het verbod op no cure no pay voor slachtoffers van de gasboringen in Groningen.

In beide stukken komen dezelfde argumenten tegen no cure no pay voor advocaten terug: de onafhankelijkheid van de advocaat is in het geding en de advocaat zelf moet een risicovolle rechtszaak financieren. Dit zijn ook de terechte bezwaren die aan de basis liggen van het wettelijke verbod op no cure no pay.

Is en blijft daarom no cure no pay in rechtszaken in Nederland onmogelijk? Nee. Er is ook de optie van procesfinanciering.

Sinds 2011 zijn er verschillende bedrijven actief in Nederland die als onafhankelijk investeerder no cure no pay mogelijk maken. Deze 'derde partij' treedt op als investeerder en financiert de rechtszaak. Bij winst wordt de investeerder betaald uit de opbrengst, bij verlies is het risico voor de investeerder.

Dit maakt no cure no pay voor de klant mogelijk, terwijl de advocaat zijn onafhankelijkheid behoudt. In Engeland en Australië is procesfinanciering gemeengoed. In Nederland staat het nog in de kinderschoenen.

Een procesfinancier specialiseert zich in het beoordelen van risico's in een rechtszaak en schrikt daar dus niet voor terug. Natuurlijk heeft hij een groot belang bij de uitkomst van een rechtszaak, maar omdat hij geen advocaat is, maar derde (financierende) partij, ontstaat een gewogen situatie van 'checks and balances'.

Kortom, deze vorm van financiering is een belangrijke optie waarmee de toegang tot het recht — ondanks het no cure no pay verbod voor advocaten — alsnog wordt geborgd.

Sara Liesker is managing director Liesker Procesfinanciering.